

Od 0 do 175 aneb šestadvacáté Doksy.

Troufám si říct, že takové nervy, jako mne stály letošní Doksy, jsem za předchozích pětadvacet ročníků nezažil. Ne z jednání s úřadem, se slečnou Kučerovou ze středočeského kraje už Doksy zařizujeme šestý, možná sedmý rok, takže sehraný tým a mladá úřednice pro nás dělá první poslední. Ani při jednání se třemi územně dotčenými policiemi. Těm v dopisech popíšu, co od nich očekáváme a zbytek nechám na ředitelku závodu. A že paní Zárybnická dokáže z náčelníků vymámit doslova nevídané, je dostatečně známo (např. letos policejní motorka navíc). O účastnících netřeba mluvit, přes nezvyklý termín čtvrtedního odpoledne se pravidelně prezentuje přes sto cyklistů. I kdyby lilo jak z konve- na Doksech zcela výjimečný stav (účastníci ročníku 2001 jistě podotknou- když to pak přijde, stojí to opravdu za to)- bude nás na startu aspoň padesátka.

Těžkou noční můru způsobil pořadatelský tým. Do desátého dne před startem závodu se z různých důvodů omluvilo 9 pořadatelů. Protože vím, že zodpovědně a bezpečně se Doksy zvládají v 18 lidech, znamenalo to ztrátu 50% potřebných. Oslovil jsem další, co pro nás kdy dělali i další příznivce, vše marně. Tak přišla ta nula v nadpisu. Začal jsem zvažovat možnost Doksy pro letošek raději zrušit, než riskovat zdraví stovky účastníků (to jsem ještě neměl ani tušení o čísle 175 v druhé části nadpisu) při nezabezpečené trase. Jeden z nemocných pořadatelů mne v tom velmi utvrzoval. Pak jsem si uvědomil, že za poslední tři roky přišlo do CKKV dost nových členů, jejichž jediný vklad do klubu zatím byla jen úspěšná reprezentace v závodech. Stanovy klubu říkají, že v případě nouze má ředitel závodu právo určit, kdo z členů se místo závodění postaví na křižovatky. Do závodu zbývalo deset dnů, toto řešení mi připadalo zatím moc drastické. Jenže zrušení závodu by bylo i vůči sponzorům značně problematické. Tak vzniknul mail na konferenci CKKV, kde jsem stručně, možná mírně katastroficky popsal situaci s pořadateli a čekal na reakci. Chvilí nic a pak se to rozjelo. Jenže z jiné strany než jsem chtěl. Po nových členech to sklouzlo, jak kapky deště po skle. To staří, mnohokrát osvědčení členové nabízeli svou pomoc, třeba i neúčast v balíku na startu. Pavel Chyský dodal dvě osoby, Vláďa Černohub dokonce tři, zdravotně indisponovaní Jarda Hanzl, Pavel Trachta a Luboš Polan potvrdili účast na křižovatkách a mne samému se podařilo přesvědčit další dva adepty. Sám velký Bugno Nebeský se zřekl závodění a hlásil se o vestu a praporek. Různými kombinacemi přejezdů a časově zvládnutelnou kumulací úkolů se podařilo vše zajistit. Byl den do startu, stačilo nalajnovat trasu a mohlo to vypuknout.

Lajnování nakonec také zbylo na nejvyšší vedení závodu. Proč ne, za ta léta vím, co dokáže závodící cyklista s mlhou před očima, tedy kam mu asi nejlépe namalovat šipky. Také ředitelka závodu v kempu doladila potřebné pro následující večer. Pak při večeři v místní restauraci s vyhlášenou, leč nejpomalejší kuchyní jsme si přáli stejně krásné počasí pro závod i celý víkend. Po návratu ještě nataškovat ceny a dopsat poslední předem přihlášené. V té chvíli čítala startovní listina nevídaných 90 závodníků...

Ve čtvrtek **29. května 2008** se počasí opět vytáhlo. Právě cyklistické, žádné pražící slunce z minulého dne, sucho, teplota maličko přes normál. Žádný chybějící článek organizace, při presentaci zvládnutelný nával, vždyť letos znova padnul rekord v účasti: **175 presentovaných**. Čas startu devítky předjezdů z Vitáčkova (fan klubu?) alternativního teamu BUFFINNO společně s otcem závodu Michalem Koktou byl dodržen. Pokyny pro první policisty, pak před každým startem balíku slavnostní oblékání svijanských dresů pro lídry. To už jsem se stačil převléct do závodnického, po pár letech mi zdraví jakž takž dovolilo vrátit se na start, jen v posledních osmi dnech hektických příprav jsem neměl ani chvilku sednout si na kolo. Mladý balík odstartoval s malým zpožděním, ke druhému, staršímu jsem stačil proslovit pár informací o trase a jelo se.

V následujících řádcích mohu popsat převážně osobní pohled na průběh děje, a spíše z chvostu závodu. Jak to znám ze svého účinkování v balíku „za zdrava“, hned od počátku bylo tempo ukrutné. Tepová frekvence povolená mi doktory byla záhy pokořena, takže už před Mratínem jsem se musel s balíkem rozloučit. Letný pohled zpět mne lehce uklidnil, nebyl jsem poslední! Nohy s nuceným tréninkovým deficitem příšerně bolely, tak jsem čekal spásu zezadu. Sláva, a ona přišla. Na pomoc mi přijíždí dvojice cyklistů, jeden ve svijanském dresu, ten mi pravil, že netušil, že je to dres lídra, on že bude závod spíš uzavírat. Uklidnil jsem jej, jak je to dokonale stylové. Tušil jsem, že je to asi Hynault

ze Šlapek. Druhý v dresu cyklo PORG (šéf této stáje- Václav Klaus junior, odstartoval v mladém balíku), je k mé radosti skoropříbuzný Honza Kříčka. Když jsem před závodem prohlížel výsledky z loňska, s kým bych asi mohl jet, vycházelo mi to, pojedete-li, právě na něj. S potěšením jsme se pozdravili a pak spolu dojeli až do cíle. Na mladoboleslavské jsme dojeli mladou sympatickou cyklistku, tak jsme šlapali ve čtyřech až do Řepína. Tam první nepříjemnost- Pavel Chyský nakládá kolo s přetrženým řetězem do vozu- Doksy pro něj končí. Chvilí předtím na vrchařskou prémii pro ctihodné a staříky vítězně dospurtoval náš Roman Chládek, nejleší ze staříků, pro nejtěžší cenu pak Vašek Hrachovina, za ním V.Hejda a třetí, další náš, Vlád'a Černohub. My tam ztratili Hynaulta a navíc o pár km dál, na přejezdu v poli před Nebužely píchla naše mladá společnost. Včas jsem varoval, ale dívka to trefila přímo na komoru a bylo vymalováno. Rovněž po defektu se tu rozjížděl můj týmový kolega Trhlík, jenže moc dlouho jsme mu nestačili a do Kokořínského údolí vjížděli ve dvou. Tady se podle líčení osádky vodičího auta schylovalo k maléru. Čelo závodu se sjezdem řítilo k železničnímu přejezdu právě v době, kdy tam projížděl motoráček. Policista na motorce zareagoval okamžitě, otočil se a včas závodníky varoval. Podle přímého účastníka v balíku to zas tak hrozné nebylo. Jen první čtyřka musela trochu přibrzdit a hned za motorákem to stříhla přes koleje. To ještě špice závodu čítala kolem čtyřiceti závodníků.

Jízda Kokořínským údolím, jakkoliv je malebné, mi v roli závodníka pokaždé připadá nejnudnější z celé trasy. Jakoby ve vzduchu visela vidina nejtěžšího kopce na Romanov, nikdy se tu nejezdilo naplno a čekání na kopec bylo neskutečně dlouhé. Letos jsme to prokecali bez stresu, pohoda. Kupodivu i na Romanov jsem Honzovi stačil. Čelo závodu tu tradičně vykristalizovalo do menší skupiny asi 12 nejlepších, jenže pak na kostkách ve Mšenu se Pavel Červenka rozhodnul zbourat obvyklé klišé a pořádně za to vzal. Takže až tady došlo na lámání chleba a do cíle odjížděla desítka favoritů. To v balíku starších v čele s Tomem Vitáčkem se trumfy rozdaly tradičně na Romanově, vedoucí čtyřka pak nedopustila žádné korektury.

Na Romanově čekal Bugno již bez vesty a praporku na svého praesidenta, že mu pomůže zvládnout poslední třetinu závodu, záhy poznal, že s praesidentem to není, jak bývalo, tak kolem nás kroužil a hecoval k většímu tempu. Tu jsem rovněž poznal, jak výborné bylo angažovat Vráťu Krajníka do role závěrečného vozu a vozu první pomoci. Zhostil se toho na jedničku a pár lidem v nouzi určitě pomohl. V roli tajného rozhodčího zase odhalil, že závodník se start. číslem 181 se delší dobu vyvážel za doprovodným vozem.

Pár km před cílem jsem si hlasitě povzdechnul, kdeže jsou ty časy, kdy jsem tuto trasu uměl za 2:17. Jó lépe už nebude, lépe už bylo- pravil Honza. Kousek před metou ho jeho potomci dohnali k závěrečnému spurtu, spokojeně jsem projel cílem za ním. Po velikonoční jízdě jsem si myslel na 2:55, bylo to 2:50, paráda!

V koridoru letným pohledem do bloku zapisovatelky zjišťuji, že se přepisuje historie Doks – **Jiří Chyba** jako první cyklista závod vyhrál potřetí! Na návsi v Tachově obvyklá záplava cyklistů, jejich kol, žejdlíků i doprovodných aut. Pár pokynů pro pořadatele a jedu do kempu připravit závěrečnou fázi závodu. Chvilí předtím mi Honza děkuje a s humorem jemu vlastním si pochvaluje- celý závod s presidentem klubu, se synem presidenta republiky zpátky domů, výjimečný den! Doufáme, že stejně výjimečný byl i pro většinu zúčastněných.

Terasa kempu v novém kabátě se začíná plnit, jedno faux pas už je známo, ve skládku v Praze zůstala dvojka ze stupňů vítězů. Nahrazuje ji židle, nakonec druhý v pořadí si může sednout nebo na ni vystoupit. Rozdílení chatek je v plném proudu, nosí se záplava cen. Žertěř OTTIS pro nejrychlejšího staříka na Řepně opět věnoval pytel cementu, aby byl příště pomalejší, ke stupňům ho nesl vodič Luděk a hnul si se žádama...Sbor rozhodčích zatím usilovně pracoval na výsledkové listině, v podmínkách amatérského závodu s tak masovou účastí, bez cílové kamery nebo čipů to nemají zrovna jednoduché.

Pak přišla slavnostní chvíle vyhlášení nejlepších. Výsledková listina je z našich stránek známá, zmíním jen to nejpodstatnější. Vítězka žen Jana Kábrtová zajela vynikající čas, ultramaratonka Hana Ebertová se musela spokojit s druhým místem. V kategorii staříků - šedesátníků podle očekávání dominoval Vašek Hrachovina, skvěle dojel náš Vlád'a Černohub na třetím místě. Zato kategorie ctihodných byla triumfem CKKV, naši borci ovládli bednu, nejvýše vystoupil Roman Chládek. V kat. veteránů si vavřín vítěze odnáší Tomáš Vitáček, marně vzpomínám, kdy tu nebyl na bedně. Je to snad

závodník největším počtem výstupů na bednu v historii závodu. Letos mu patřilo i celkové vítězství v balíku starších. Vedoucí svijanský dres tohoto balíku si udržel Radek Vaňkát, přestože se na bednu nevešel. V této kategorii se omlouváme třetímu Jar. Stárkovi, chybou v cílovém záznamu z koridoru jsme jej vyhlásili až na čtvrtém místě. Vítěz kategorie mazáků- Petr Zahrádka si držení vedoucího trikotu mladého balíku hodně pojistil, v celkovém pořadí závodu obsadil druhé místo. Pak přišli na řadu nejmladší vláčci, měl jsem tu čest ohlásit historickou událost závodu. První borec zde dokázal zvítězit potřeťí- Jiří Chyba. Myslím si, že při jeho spurtérských kvalitách u toho počtu nezůstane a brzy ho rozšíří. Navíc, když má v týmu tak skvělého pomocníka, jako je paralympijský vítěz Jirka Ježek. Ten mi už několikrát sdělil, že Doksy jsou jeho nejoblíbenější závod. Třeba to není jen zdvořilostní fráze, u srdíčka to zahřeje. Uznání za aktivní jízdu patří i druhému – Pavlu Červenkovvi, při jeho mládí počítám, že se brzy zapíše do listiny vítězů Doks.

Tržní doba je neúprosná, letos jsme to poznali při vyhlašování kategorií mladého balíku. Např. bedna mazáků zůstala prázdná, u vlčáků značně prořídla. Pak přišly na řadu speciální ceny, letos se jel 26. ročník, tedy 26. v obou balících, borci jistě nevěděli, že toto významné místo obsadí, také chyběli. Vítěz horské prémie na Romanově sponzorované Tomem Vitáčkem - Jirka Chyba vystoupil na nejvyšší stupeň podruhé, stejně tak vítěz OTTISOva Řepínu Vašek Hrachovina. Ten nechal zmiňovaný pytel cementu ležet pod stupni a pak to od Otise pěkně schytil. Nejdále se krásou krajiny vůkol závodní trasy kochal Jaroslav Polívka- a to 3:30 hodiny, cestou pro cenu si pochvaloval, že se konečně dočkal, pracoval na tom několik let. Ale bylo to o fous. Jeho týmový kolega v mladém balíku byl pouze o minutu rychlejší. Pak přišla další libůstka závodu. Digitální váha na pódiu hned prvnímu borci z teamu BUFFINNO ukázala 112,4 kg, legendární Honza Fafek byl sice přítomný, ovšem pouze jako doprovod, takže tato nepřilíš vysoká hodnota stačila k získání fláku přímo ředitelkou závodu upečeného bůčku.

Pak přišla na řadu další akce, upečená v kuchyni mělnických borců. Ocenění nejdelšího sponzora a zároveň vůdce jejích týmu. Už před startem mi předali sepsanou zdravotní oslavující délku jeho sponzorování i všech jeho údů. Při čtení mocně halekali, od přeměření upustili, když k dispozici byla pouze váha. Slovo si vzal sám velký oslavený vůdce a plamennou řečí, při níž bez následků zvednul pytel cementu a ukazoval Vaškovi, jak se měl při převzetí jeho ceny zachovat.

A to bylo odrazovým můstkem pro následující bujaré veselí. Jednu chybu to možná mělo- pár lidí mi řeklo, proč tu teče průmyslový Gambrinus, když hlavním sponzorem jsou Svijany s výtečným českým pivem. Cítil jsem to také tak, jenže je to věc složitá, možná někdy příště. Velmi mne potěšila obroda mělnických, pro něž jsou Doksy srdeční záležitostí. Po pár letech se zas pořádně odvázáli a stálo to zato. Přínosem byla i účast Vitáčkova Buffinna, on sám byl dlouho nezvykle střídavý. Radost jsme měli i z usmíření naší dvojky bavičů Vejvody s Jagošem, takže najednou nevíš, ke komu dřív přisednout. Vysmátí a spokojení jsme se pak kus po půlnoci vytráceli do svých ležení. Napadá mne už víckrát řečené- kdo nejel Doksy, jakoby nikdy neseděl na kole a kdo tam nezůstal přes noc, jakoby Doksy ani nejel. Jenže tržní doba atd., tak si o tom aspoň přečtěte...

Závěrem bych chtěl vzdát velký dík celému letošnímu organizačnímu týmu, který tak perfektně zafungoval, všem policistům z Prahy východ, Mělníka a České Lípy, kteří bravurně zvládli zabezpečení celé akce. Rovněž dík sponzorům, nově Pivovaru Svijany, tradičním, dlouholetým Otovi Zábranskému, Tomáši Vitáčkovi a Michalu Koktovi. Také Pavlu Šáchovi, který internetově obchoduje s cyklomateriálem a den před závodem nám přivezl nečekané množství hodnotných cyklistických cen. Přes všechny přípravné peripetie Doksy byly a vydařily se, snad ještě lépe, než loňské jubilejní. Dokonce jsme měli i účast cyklistického média, pánové na motorce se dlouho pohybovali podél balíku, doufám, že tu atmosféru nasáli. Díky za účast vám všem, co jste přijeli.

Vlk Konůpka

Závěrem výčet těch, co závod udělali:

Ředitel závodu – Jarmila Zárybnická

Koordinátor – Vladimír Konůpka

Sbor rozhodčích – Daniela Kunzová, Helena Velíšková, Jana Černohubová, Ivana Černohubová

Zpracování výsledků – Jana Chyská, Vojta Roule, Pavel Chyský
Vodící vozy – Jarmila Zárybnická , Luděk Kokta, Policie Praha východ, Mělník, Česká Lípa
Zajištění trasy – Jana Chyská, Vašek Neumann, bratr Vianney a František, Luboš Polan, Jarda Hanzl,
Pavel Trachta, Jan Nebeský, Hana Videmanová + 1, Petr Okruhlica
Vůz technické pomoci a skrytý rozhodčí – Vráťa Krajník
Značení trasy – Vlk Konůpka, Jarmila Zárybnická

Ještě poznámka pod čarou: Týden po Doksech jsem rozhodcoval závody na dráze na Třebešíně a tam se zmínil, že Doksy jelo 175 cyklistů. Přítomní svazoví pracovníci mi málem vyčetli, že jsme odebrali závodníky na slavných Lidicích, co se jely ve stejném termínu a měly zlomek naší účasti. Nevím, hobíci by tam přeci nejeli a Doksy jsou jejich kultovní závod.....